

жъше да вкарва съки, каквото поиска. Така влязохъ въ градските, врата и колата съ керничитѣ, безъ запиране. Булба чуѣше само викъ и пѣ-вече ништо. Янкель завръна колата въ темница и тъсна улица подъ име Кална или еврейска, защото тук живѣхъ сичкитѣ евреи въ Варшава. Слънце като че не огрѣваше тук. Чернитѣ дръвени къщи, съ простнати греди отъ прозорците, правѣхъ южните оште по-темни. На едно място гледашь дръвие, на друго дръпеле, лусни, строшени кащи. Кому каквото не трѣбва, хвръля го на улицата, та да могатъ хората свободно да си усладяватъ чувствата съ тоя изметъ. Ако минувашъ на конь, съ рѣка можъ да досъгнешъ гредитѣ, които бѣхъ препрѣчени презъ улицата отъ единъ домъ до други и висяха на тѣхъ чифутски чорапе, къщи панталончета и кадена гъска. По нѣкога се мѣркаше въ нѣкой вехъ прозорецъ лжескавичко лице на еврейка, натруфено съ почернѣле мъниста. Купъ лѣчурлия еврейчета, завалени, дръпави, съ къдри коси, викахъ и тръкаляхъ се въ калта. Въ единъ прозорецъ надникна жълто-русъ евреинъ съ (черни) граници по лицето, които го правѣхъ да прилича на врабче яйце; той заприказвашъ съ Янкеля еврейски, и Янкель потегли въ единъ дворъ. По пѫтъ връзваше други евреинъ, запрѣ се и захвана да приказва, и когато Булба се измѣжна изъ подъ керничитѣ, той видѣ троица евреини, че приказватъ распалено.

Янкель се обѣрна и каза му, че ште сичко да бѫде, че Остапъ сѣди въ градската темница, и макаръ че е мъчно да се предузна стражата, но той се надѣе да направи да се повидѣтъ.

Булба влязе съ тримата евреи въ собата.

Евреятѣ пакъ почѣхъ да си приказватъ на своятъ язикъ. Нѣщо го силно потресе: на лицето му пламижъ буенъ пламникъ (отъ) надежда, която спохажда по нѣкога човѣка въ крайно отчайние; старо срѣдце зандра, като у младо момче.

Слушайте, евреи!“ казва Тарасъ. „Вие сичко можете направи: отъ дниното на морето откопавате, речено е: евреинъ, ако поиска открадва и себе си. Освободете ми Остапа! дайте му леснишъ да побѣгне отъ диволски рѣцѣ. Ето азъ на той човѣкъ сѫмъ обрѣкълъ дванаесе хиледи жълтици, — ште приadamъ оште дванаесе: сичко, што то имамъ скъпъ чени и закопано злато въ земѣжта, къштата и дрѣхата отъ гръба си ште продамъ и ште направямъ контрактъ съ васъ до гро-